Din Broders Blod.

Fra Tyrk ved
Pastor N. P. Madsen.
(Fortsat.)

Mustafa ved, at den gamle Aswadzadur vil dø uden en eneste Klage. Han ved, at Kristus, ham, som han kaldte Herre og Mester, vil være hos ham, og at Aswadzadur vil tale med ham. Han hørte det, da den gamle laa Pinebænken. Han hørte Ord, som han ikke kunde glemme, Ord, som kom til ham i de mørke Nætter og holdt ham vaagen.

„Han ser ham ogsaa nu," mumlede han, „Kristus er hos ham — jeg aner hans Nærheds Lys — jeg ser Afglansen deraf lyse i Aswadzadurs Ansigt."

Mastafas Læber bævede. Han kunde ikke give den ventede Kommando, han kunde ikke faa et Ord over sine Læber.

Aswadzadur vendte sig om mod Mustafa og saa paa ham med et straalende, forklaret Blik.

„Mufasta — hvorfor tøver I? Tøv ikke for min Skyld. Dette er jo ikke Torturkammeret, men Himlens Forgaard. Jeg ser ham, min Forsoner og min Gud, jeg ser ham, som han gaar paa Vandene. Om en Stund vil han favne sin Tjener, og jeg er evig hos ham." — Den gamle Mand sank paa Knæ. — „Herre Jesus, min Frelser, her er jeg, prisende og takkende dig for al din Miskundhed. Du har frelst mig. Frels ogsaa dem, der have dømt mig og vint mig, og tilregn dem ikke deres Synd."

Mustafa vendte sig stælvende om — men dog kom et sagte udtalt Ord over hans Læber. — Soldaternes brune Hænder greb til — et Sekund — et Plask — og Aswadzadur var evig fri.

* * *

Dampfløjtens hylende Tone lød, og Skibet begyndte at glide fra Bolværket. Hele den flygtende Familie var kommen op paa Dækket og sad og saa tilbage mod Konstantinopel, som lidt efter lidt forsvandt i Morgentaagen. Først de det sidste Spir var indhyllet i Taagen, vendte Nemsar sig om, og forude stimtede hun Bjergene i fjern, blaa Dis.

„Moder," hørte hun Hagobs Stemme, „du har da ikke glemt Faders Bibel?"

Nemsar lagde sin Haand paa Sønnens Haand, idet hun rystede paa Hovedet. — Hvor kunde han spørge saaledes? Hun havde aldrig besiddet store Skatte, men denne Bog var bleven hende en Skat — ikke for dens egen Skyld, men fordi hendes Mands sidste Aandepust ligesom laa over den og fordi hans Moder havde sendt hende den som den sidste Kærlighedshilsen fra ham. Hun havde sjælden læst i den, og naar hun læste i den, forstod hun ikke, hvad hun læste. Men hun gemte den, som hun gemte sine Børn, naar der var Fare paa Færde.

„Moder," fortsatte Hagob, „staar der ikke i Bibelen noget om, at man skal flygte til Bjergene og der afvente Guds Hjælp?"

Nemsar sænkede Hovedet, som hun altid gjorde, naar hun grundede over noget. Derpaa svarede hun halvt drømmende, som levede hun i en fjern Mindeverden:

„Han flygtede over Bjergene, og de jagede ham, som man jager Vildtet, men de kunde ikke gribe ham. De trøb om i Hulerne og Bjergkløfterne, de søgte efter ham ved Nat og ved Dag, men Gud holdt deres Øjne tilbundne, saa de ikke fandt den Hule, hvori han laa!"

Hagobs Øjne begyndte at lyse: „Mairit, fortæl videre!"

„Videre," eftersnakkede den lille Aram.

Nemsar strøg med sin magre Haand over det sorte Haar og klappede Drengen, idet hun fortsatte:

„Aram, mit lille Smertensbarn! — Vær god imod ham, I vilde Drenge. Han har aldrig kendt sin Fader. Neppe havde vi hørt hans første Skrig, før han fik sin Faders sidste Kys og jeg eders Faders sidste Bøn. — Jeg var saa svag den Gang, at jeg ikke kunde holde fast paa alle Ordene, han sagde. Jeg kunde bare græde. Og siden — hver Gang jeg saa Faderens Øjne i Drengens Øjne, da maatte jeg igen græde og atter græde, indtil mine Øjne ikke havde flere Taarer. — Eller var det Gud, der aftørrede dem? Thi, da Døden ikke var mere, og da skulde Bjergene genlyde af Jubelskrig. — Men se Børn — se, hvorledes Solen bryder gennem Taagen, og Bjergene straale. Der oppe var det Hjælpen kom for eders Fader."

„Mairit," udbrød nu Hagob, idet det flammede op i hans Øjne, „Mairit, du lagde Ordet paa Tungen. Nu husker jeg, hvorledes Aswadzadur læste det for os: „Jeg oplefter mine Øjne til Bjergene; hvorfra skal min Hjælp komme?"

Han saa drømmende fremad mod de bølgende Bjerge, idet han tænkte paa, om Hjælpen skulde komme derfra for dem.

Arm i Arm havde Abdulla og Ascham vandret sammen — hen til Aschams Faders Bolig. Det var et stateligt Hus. Foran Døren stod nogle Politisoldater i ivrig Samtale.

En af desverste iblandt dem, Mamuth, der hidtil tavs havde staaet og røget sin Cigaret, tog nu Ordet. Han var bekendt som en god Fortæller. Dertil var han i høj Grad frygtet, fordi han havde Adgang til Sultanens Palads, og hans Ord kunde naa Hersterens Øren. Derfor bleve alle opmærksomme, og man trængte sig sammen om ham og lyttede i højtidelig Stilhed.

Ascham slap Abdullas Arm og lyttede med.

Og Mamuth fortalte om Ali Benuschra — en Mand, hvis Navn i den senere Tid ofte var bleven nævnet.

Han havde forladt sin Fader og Moder og al sin Rigdom for at blive den hellige Mand, han nu var. Barfodet havde han gjort en Pilgrimsvandring til Mekka. Paa skarpe Knivsspidser havde han vandret, til hans Fødder vare flængede til Laser. Dertil var han Taler. Og naar han talte, lyttede Mængden i aandeløs Spænding, og hans Ord for gennem Gaderne som en b rændende Aande. Ogsaa for Sultanen havde Ali Benuschras Røst lydt. Scheik Desser havde selv indført ham i Paladset, og for Scheik Desfers egne Øren havde han i flammende Ord bevist, at Armenierne vare et oprørsk Folk. Ikke nok, at de ikke vilde bøje sig for Muhamed, Profeten, de vilde ogsaa afryste, hvad de kaldte for et forhadt Aag.

„Lad en Gang føre" — havde Ali Benuschra sagt — „i Kældere og paa Lofter, og du vil indse, at jeg har talt Sandhed. — Hamid, Allahs Skygge, du er advaret, saa gør nu, hvad Loven byder dig at gøre."

Saaledes havde den hellige Mand talt, og som Tordenens Rullen var det gaaet gennem Paladset.

Da Mamuth, Fortælleren tav, var der gaaet en Vredesmumlen gennem den lyttende Mængde, og de fanatiske Tyrkers Øjne glødede i uhyggelig Ild, som kunde det være griste Rovdyr.

Ogsaa i Aschams Hjerte var der noget vildt og grumt, der rørte sig. I dette Øjeblik var han ikke Vennens Ven, men Tyrken med det varme Blod.

Nu traadte Abdulla ind i Mængden og begyndte at tale.

„Hør mig, I Fædre og Brødre, og mærk, hvad jeg siger, I, den store Profets Sønner! — Naar et Folk, der hører til de Kristne, lever iblandt os, og naar dette Folk oprører sig imod os og vil være fri, saa maa dette Folk dø — Mand for Mand — og dets Gods og dets Kvinder og dets Børn tilhører os. Saaledes fordrer Loven."

„Saaledes fordrer Scheri-Loven," tilføjede Mamuth med hævnfnysende Blik.

Abdulla vedblev.

Jeg anklager Hagob Muradian, Aswadzadurs Ven. Aswadzadur er henrettet, men Hagob er flygtet. Jeg saa ham flygte — han og hans Brødre og Nemsar Muradian, hans Moder. — Loven forbyder Flugt. Derfor maa de dø — Mand for Mand, og vort er deres Gods, deres Kvinder og deres Børn. Hagob Muradian har forbryderisk befriet Mariam, Aswadzadurs Datter, fra Politiets Hænder. Jeg spørger dig, Ascham, om du har noget at sige til Forsvar for Hagob Muradian — din Ven?"

Men Ascham havde intet at sige. Han var bleg, og hans Øjne glødede som i Feber.

„Abdulla — har — Ret," stødte han frem. „Død over den, der — sætter sig — op — mod — Loven."

„Du anklager Hagob Muradian, Abdulla," tog Mamuth til Orde, „men nu alle de andre — hvad gøre de? — Disse fremmede taler, og vi maa tie. Disse Herskere fordre, og vi maa bøje os. Som den vilde Brænding larmer og bruser, saaledes ere de armeniske Giaurer iblandt os. De brumme og larme og ville være fri, de brinste og slaa op som den vilde Hest, hvem ingen Tøjle leder. De hvisle som Slanger, der stikker deres Braad ud imod os. I Fædre og Brødre, skal jeg spørge eder, hvad vor Tro og vor Lov fordrer?"

Som Vandenes Brus gik det fra Mund til Mund: „Død over Oprørerne! Død over de vantro! Død over Giaurerne!"

V.

Armenierne havde planlagt en stor Demonstration. Hvad de hidtil ikke havde opnaaet ved Bønner, det vilde de nu tiltvinge sig ved Magt og Vold. — Det fortalte Tyrkerne hinanden paa Gaderne og i Cafeerne. Derwicherne og Ali Benuschra vidste, at de vilde drage i Skare til „den høje Port", Storvizirens Embedsbolig, for der at sætte deres Fordringer igennem. I Moskeerne talte man om „Oprør" og om „Scheri-Loven." Og bestandig mørkere saa Tyrken til Armenieren.

En Dag drog virkelig ogsaa en stor Skare — flere Tusinde — op til „den høje Port". Dog var det ikke for at foranstalte et Oprør, men kun for at frembære deres Bønskrifter om, at de Reformer, der vare blevne dem tilstaaede angaaende Beskyttelse af Liv og Ejendom, maatte blive overholdte.

Ved „den høje Port" stod en bevæbnet Pøbelsværm, der brølede som Løver og hylede som Hunde. Da Skaren kom den nær paa nogle faa Alens Afstand, knaldede pludselig Skud paa Skud.

Rolig stod Politiet og Soldaterne og saa til. Ikke en Haand løftede sig til Beskyttelse for de vaabenløse Armenier. Som jagede Dyr maatte de flygte igennem Gaderne, medens Blodet flød i Strømme.

Iblandt de flygtende var ogsaa en gammel Kvinde og en lille Dreng; de bleve forfulgte af to Mænd.

Pludselig lød et gennemtrængende Skrig, og Kvinden slap Drengens Haand og faldt.

„Mairit," raabte Drengen i Angst.

„Fly, Nasaret, fly!" — Det var de sidste Ord, Nasaret, Aswadzadurs Søn, hørte af sin Moder.

Kun et Sekund saa han ind i hendes bristende Øjne, saa flygtede han afsted som en Pil — mens hans Hjerte bankede, og Angsten var nær ved at kvæle ham. Han vidste det gjalt Livet.

Den ene af Forfølgerne blev nu tilbage.

Den anden for videre efter Drengen — med dragen Sabel. Hadet lyste ud af hans Øjne.

Nærmere og nærmere kom han.

Til sidst var han lige bag ved ham — en Sabel fusede gennem Luften, og den lille styrtede til Jorden.

En Stund blev han liggende med tillukkede Øjne. Saa aabnede han dem og saa sig forvildet omkring. Da hans Blik traf Tyrken, gled der et svagt Smil hen over hans Ansigt, og han hvistede:

„Abdulla — de forfølge mig — o, hjælp mig — bring mig hjem."

Et Øjeblik sitrede Sværdet i Abdullas Haand.

En stor Mængde var strømmet sammen og stod og saa nysgerrig paa den hjælpeløse, blødende Dreng.

„Er han død?" spurgte en.

„Død," lo en anden, idet han bøjede sig ned og rystede Drengen. „Vis os, at du lever, Knægt, sig Muhamed eller ogsaa jeg skal — —," han gjorde en truende Gebærde.

„Jesus, Jesus," hvistede Nasaret.

„Muhamed, Muhamed!" skreg man nu fra alle Sider. „Slaa ham ihjel! Kast ham i Bosporus! Det er Aswadzadurs Søn."

(Fortsættes.)

En lille Revolution.

Minder om Agersø.

„Ja — se, det er egentlig kun Agersø, jeg kender helt. Paa Egholm kom jeg sjældnere, og kun et Par Gange har jeg været paa Omø. Men Agersø kender jeg, kender hver Krog, hvert Menneske — næsten ogsaa hvert et Minde. Tolv Sommerferier i Træk har jeg tilbragt derovre, og jeg kom til at holde af den som af mit eget Hjem. —

Tiden iler hastigt, og Udviklingen skrider frem med Kæmpeskridt. I Dampens og Elektricitetens Tid rummer tolv Aar Fremskridt, som næppe nok en Jules Verne kunde fantasere om — men for Agersø har de tolv Aar været en Kalfatringens, en Nyskabelsens Tid; de har medført en Udvikling, som paa Sjælland har taget den femdobbelte Tid eller mere.

Det var i Slutningen af Halvfjerdserne, jeg begyndte at komme til Agersø.

Man kom derover pr. Baad; den lille Dampbaad kom først i Slutningen af Firserne. Dens Bager besørgede Postforbindelsen med Skelstør. Hvor mange Gange ugentlig erindrer jeg ikke; men det skete i hvert Fald ved en aaben Baad, der somme Tider var en Time, til andre Tider en halv Dag under Vejs. Han besørgede Øboernes Smaaærinder i Byen, og havde nu og da en Pasfager med; men havde man en større Forretning at gøre i Byen, sejlede man selv — hver Mand havde jo Baad eller Jolle.

Det var den Gang, da der endnu kom Sildestimer i Bæltet.

Hvor det fryder min Barnenatur dernede ved den lille Havn at hoppe om i Jollerne eller at klatre op i de mange Dæks-Bæltebaade, der indtil efter Høst stod paa Bedding nede ved Havnen, pudsede og pyntelige, hægede og passede som Kælebørn. Eller at sidde dernede en lun Sommeraften og høre de gamle Ulke prate om Vejr og Vind eller spinde Ender om deres Ungdoms Farter paa fremmede Have.

Den Gang fiskede alle; nogle drev det som Erhverv, andre som Biindtægt og for at fylde Sildetønden for Vinterbrug. Saadan havde det nemlig været fra gamle Dage, at den ældste Søn arvede Gaarden, medens de yngre først pløjede Søen, og bag efter, naar de havde lidt i Sparekassen, fik et pjalt Hus og en Baad med Garn.

Det var patriarkalsk Forhold, der den Gang herskede. Husfaderen — „Manni" — sad for Bordenden, vor Mo'r og Døtrene paa den ene Side, Sønnerne paa den anden. Tyende havde man sjældent; Afkommet var talrigt nok til at besørge Arbejdet. Dette gik sin jævne rolige Gang. Jorden gødedes og pløjedes; man saaede og høstede — alt lige ud ad Landevejen, saadan som deres Forgængere havde gjort det. Jorden gav godt, og man var glad ved det der kom. Dessformedelst der ikke kom andre Blade end den gamle „Skelstør Avis" til Byen, og dette saare nødtørftige Organ ikke nærede Interesser for det mere rationelle Landbrug, levede man i lykkelig Uvidenhed om, hvad der kunde bringes ud af Jordens Skød. Jeg erindrer en efter Forholdene veldreven lille Gaard paa en Snes Tdr. Land, hvor man holdt fire Køer, en Kalv og to Heste. Enkelte Fremskridtsmænd havde Hesteomgang med Tærskemaskine; men i de fleste Loer svingede man Plejlerne den hele lange Vinter igennem.

Man levede et Liv for sig selv.

Pigerne vævede, og man kendte kun Badmel og Hvergarn. En stortfarvet Halsklud eller Hovedtørklæde af Bomuld var snart det eneste af Beklædningen, der kom fra Omverdenen. Til Gengæld sendte man heller ikke meget bort, maaske lidt Smør og Æg eller Uld, nogle Faar og enkelte Kreaturer eller Heste. Overhovedet kom man sjældent til „Bøjs"; jeg har helt oppe i Firserne kendt gamle Koner, der ikke havde sat deres Ben paa anden Jord end deres Fødeøs, og jeg skal aldrig glemme den Begejstring, hvormed en Kone, der først i en meget fremrykket Alder kom over til Landet, omtalte Skelstørs „røde Huse og Sten i Gaden". Der er altsaa virkelig et Menneske, der har næret Beundring for den skelstørianske Brolægning! — Jeg vil slet ikke omtale en Gaardmand, der havde forvildet sig til Københavns og der besøgt zoologisk Have, hvis „Elefant" var næsten lige saa stor som Lotz' Hus i Skelstør!

Ogsaa i en anden Henseende levede man et Liv for sig selv: Familierne giftede sig ind i hverandre Slægt efter Slægt. Karlene hentede kun sjældent deres Fæstemø ovre paa Landet. At det hele efterhaanden blev et sammelfiltret Svogerskab, er lige saa klart som det er sikkert, at det ikke var til Slægtens bedste.

Lad mig her indskyde, at en Mængde af de gamle Ceremonier ved Familiefestligheder havde holdt sig. Der holdtes „Bedemænd", og der blev „baaret til". Fester varede flere Dage i Rad, og en stor Begravelse kunde ikke gøres under tre Dage, men det kunde derimod hænde, at et Par gamle Ulke paa Tredjedagen faldt paa at træde en „Polskpas" eller en anden gammel Dans.

En Original var gamle Hanne, Jordemoderen. Hun lever da for den Sags Skyld endnu og holdt i Foraaret 50 Aars Jubilæum. Det var i hendes Hænder, alt Sygevæsen blev lagt, og hun kurerede Folk, saa det var en Lyst. Man var vis paa, at hun var saa klog som selveste „Destrixdoveri" og der var maaske noget om det. Faktist har hun været en omsigtsfuld Sygeplejerske, der altid tog forstandig fat, naar man ofte maatte vente Dage paa Lægehjælp fra Skelstør.

Men lad mig ikke glemme den mest originale af alle Originalerne: gamle Pastor Ostenfeldt. Det var den elskeligste gamle Snurrigfaks, jeg nogen Sinde har kendt, god til det yderste, ganske groet sammen med sine Sognebørn. Han spiste altid Viller. Hvorfor? — Jo, for han fik dem i Blikæsker, og dem holdt Fisterne saa meget af til Straadaaser! Han forvaltede Postmesterembedet og underviste samvittighedsfuldt i at klæbe Frimærker paa Brevet. For Resten samlede han paa svenske Femogtyveører, og saa badede han de tyske Orlogsmænd, som nu og da dampede igennem Sundet. I sine prislige korte Prædikener fik han altid indflettet en god Portion Søfart, og han havde efterhaanden ganske levet sig ind i Øboernes jævne, snevre Tankesæt, saa at han tilsidst næsten blev dem for „ordinær". Mange Gange har jeg hørt om hans Vielsestale, hvori han i mange Ord bebrejdede Brudgommen, at han havde revet Faderens gamle Hus ned og bygget et nyt; det gamle kunde nok have gaaet lidt endnu, og den gode Kristenaand kunde lige saa godt rummes i et gammelt og strøbeligt som i et nyt og stateligt Hus. Det var noget, de alle kunde forstaa. For Resten havde han en pudsig Svaghed for at regulere alle Ure efter sit gamle Sejerværk — blot for at kunne vise Folk den Tjeneste at laane dem sin seksgrenede Urnøgle. —"

Aa, jeg kunde blive ved at fortælle om denne herlige gamle Ø, dette Stykke Fortidslevning med den betagende Duft fra Oldeforældrenes Tid. Jeg kunde fortælle om disse gamle Bøndergaarde og simple Hjem med dybe Alkovesenge og Mælkefadene under Loftet; om den jævne, stærke Æt, der var og vilde være noget for sig selv — sig selv nok.

Men — — ja saa kom Dampbaaden, og med den holdt den nye Tid sit Indtog, og Idyllen var henvejret.

Først saa man med meget mistænksomme Blikke paa det lille hvæsende Uhyre, der jævnlig løb Havnebolværket i Stykker. Hvorfor skulde Skelstørianerne vel falde paa at sende en Damper over til Øboerne uden for at tjene deres Penge? Saadan ræsonnerede man, og det varede en rum Tid, før man forstod, at Skelstørianerne ganske vist var nogle store Egoister, men at desuagtet kan Land og By nok have fælles Interesser!

Men tilsidst lærte man da, at „hun" var en nem lille Ting, den Damper, og at der kunde trækkes rart mange Penge hjem fra „Kivstaden".

Og saa var Forvandlingen der!

— Nu er Besætningerne mere end fordoblede, og Driften er bleven helt „intensiv". De gamle Kærner er faldne i Staver — men i Andelsmejeriet summer Centrifugerne, og de gamle, hyggelige, grønmalede Mælkebøtter er fortrængt af blanki pudsede Junger. Hørren er forsvunden af Markerne, og Væverne er gaaet i Staa. De gamle holder endnu paa deres Badmel, men Ungdommen er ekviperet fra Jens Kjeldsen. Halskluden er erstattet af Flip og Krave, Hovedtørklædet af fine Hatte med Perler og Blomster og Fjer. De unge kommer paa Højskole og laver Skytte forening, og de gamle laver Afholdsklub. Der kommer Tegl paa Husene, og Havnen bliver mere og mere tom. Man spekulerer saa smaat i Turister, og der har ofte været talt om et Badehotel. Per Skrædder ligger i Jorden, Musiken tages fra Skelstør; og gamle Moer Hanna har Amtet vist sat paa Pension — der er ingen gammel Præst til at holde Kontrol med Sejerværkerne eller holde Udkig med Tyskens store Pansere.

Kun ved Havnen gaar Bæltets gamle Veteraner og hæger om deres gamle, affældige Baade.

Tiderne brødes, og det gamle laa under. Det er nu døet hen."

„Men alligevel — er denne lille Udviklingshistorie ikke som et sammentrængt, maaske snarere lokaliseret Billede af den Verdensomvæltning, som fremkaldes af Dampens Bevingere og Udnyttere?"

Jeg synes, der er noget om det.

Drukkenskab

kan kureres. — Er Deres Mand, Broder, Fader eller nogen af Deres Slægtninge lidende af den Sygdom, Drukkenskaben? Vi har et sikkert Middel derimod, og som kan blive givet Patienten uden dennes Vidende. Skriv efter nærmere Oplysninger og indlæg et 2c Frimærke. Adresser Dr. W. H. Saunders & Co., Sta. C., Chicago, Ill.

Uld. Kartning i Nuller 5 Cents pr. Pd For Spinding af enkelttraadet Garn 15 Cents pr. Pd. Strømpegarn 2- eller 3-traadet 20 Cents pr. Pund.

Send efter vort Katalog, Prøver og Byttevilkaar. Vi betaler fra 17 til 21 Cents pr. Pd. for almindelig god Uld, naar Sælgeren tager Betaling i vore Varer.

Litchfield Woolen Mills, Litchfield, Minn.

Ladies Sewing Companion

50c.

Ny Ide. Novel. Billig. Fette Udstyr vil recommandere sig selv til enhver Kvinde, som syr noget. The Companion er lavet af hvidt Metal og har 1 Spoel m. Naalepude, 4 Snelleholder, 2 Fingerbøjholdere og Krog for 5 Ks. Knapre, Hægte o. s. v. I dstyrets Indhold er af bedste Kvalitet og bestaar af følgende Materialier: 2 Sneller Sy-Silke, 100 Yards hver, 2 Sneller Broder-Silke, 1 Aluminum Fingerbøl, 1 Saks, 1 Bren (25) bedste Naale, et Tommemaal. Dette elegante Udstyr komplet vil blive sendt portofrit for 50 Cents. Til Agenter $3 pr. Dusin.

Ladies' Art Co., 13 N. 2. Street, B. 74 S. O. St. Louis, Mo.

Denne smukke **Gravsten** blot $9.50.

Første Klasses i alle Henseender. Forarbeidet af bedste haardøre, blaa Marmor. Den er 22 Tommer høi, med 16 Tm. bredt Fodstykke. Sendes fragt-betalt for blot $9.50 med den ønskede Indskrift indhugget. Send eders Bestilling straks til Hynes & Crosby, La Crosse, Wis. Skriv efter Priser p a andre Størrelser.

Et storartet Tilbud!!!

„Kvinden og Hjemmet"

og „Vort Bibliothek", der nu er i sit 13de Aargang og udkommer med 40 store Sider i Omslag af 27,500 Eksemplarer hver Maaned er det eneste Kvindeblad vort Sprog her i Landet. Dets Indhold er til Glæde, Opmuntring og Lærdom for hele Familien, thi ved Siden af velvillig indsendt Bidrag har Bladets Redaktør, Mrs. Ida Hansen, sikret sig gode Medarbejdere. Subskriptionspriserne 50 Cents pr. Aar. For end yderligere at forøge vor Læsekreds, gør vi nu Læserne følgende usædvanlige Tilbud;

For 25 Cts. i Frimærker, indsendt med dette Annoncement **for 31. Januar**, vil vi levere eder „Kvinden og Hjemmet" og „Vort Bibliothek" et Aar og desuden, Kvinden og Hjemmet's Naaleudstyr, bestaaende af 100 forskjellige Synaale, 14 forskjellige Stoppenaale og 1 Traadnal.

Prøve-Nummer frit. Skriv straks til „Kvinden og Hjemmet", Cedar Rapids, Ia.

Danske

Stereoskopbilleder

Vore ægte importerede originale Stereoskopbilleder, fra fortrinlig Egne af Danmark, skabe smukkeste, som nogen Sinde har været til salgs her i Amerika. Kun $1.50 pr. Dus. Med et usædvanligt Glas 2.00. Portofrit tilsendt.

Agenter ønskes overalt, hvor der er Danske. Skriv efter Fortegnelse og Betingelser.

Humbolt Publishing House,
1449 Humbolt St., Chicago, Ill.

Quilt Mønstre.

Sofa- og Naalepude Mønstre. Enhver, som quilter, skulde have vor Bog med 400 Mønstre, indeholdende de smukkeste, underligste, mest artistiske og kjædne Mønstre, fra gamle log cabin til Stjerne og puzzle Mønstre; nalmindelige og smukke, indbefattende 100 crazy stitches. Sendes portofrit for 10 Cents.

Ladies' Art. Co., 74 R., St. Louis, Mo.

Fri Prøve!

Stevensons Blod- og Lever-The renser Blodet, kurerer Nyre- og Lever-Sygdomme, forstoppelse, trykkende Hovedpine, giver klar Ansigtsfarve. Skriv efter fri Prøve eller send 25 Cts. for en Pakke, tilsendt portofrit. Skriv efter vor Plan for Agenter. Indbidrer alle skandinaviske Medicimer saasom Kron Essents, Moder Draaber, Livets Balsam osv.

STEVENSONS APOTEK,
2508-8th St. So., Minneapolis, Minn

Frit. For at indføre vor Katalog over Bøger, Albums osv., for 1901, vil vi sende **frit** et Eksemplar af „Nyeste Sang- og Bibog" til enhver som se der Navne og Adresser til 5 eller flere Venner.

J. Leachman & Son,
MINNEAPOLIS, MINN.